

* *

Πολύ αντιφατικές κρίσεις προκάλεσε και το «Γιά ένα κομάτι γῆς» του αμερικάνου Ε. Κώντγουελ, που παίχτηκε στο Θέατρο Τέχνης μετά το Φέστιβαλ Ίψεν. Πολύ φυσικά, γιατί το έργο, σαν άρτιο έργο τέχνης, παρουσιάζει απόψεις αντίκρου σε κάθε σκοπιά. Για μένα είναι ένα ρεαλιστικό, μᾶ ὄχι και καθαρά ρεαλιστικό, ψυχογράφημα μιᾶς μικρῆς κοινωνίας ἀνθρώπων, που οἱ ἄθλιες βοιωτικές τους συνθήκες τους ξαναγύρισαν στον πρωτογονισμό, κάτω ἀπ' τὴν ἀπόλυτη κυριαρχία τῶν κάθε λογῆς ἐνστίκτων τους, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ μητρικό και φθάνοντας στο σεξουαλικό. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δοσμένα μ' ἄδρες πινελιές, ἀνάγλυφα, καλλιτεχνικά ἀπὸ κάθε τους πλευρά.

Καθαρή δημιουργία στάθηκε κ' ἡ σκηνοθεσία τοῦ ἔργου. Ὁ κ. Κουν κατάφερε νὰ κινήσει σιτὴ σκηνὴ ὀλάκερο ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων, μ' ἕναν τρόπο ὑποδειγματικό, χωρὶς καθόλου νὰ σημειωθεῖ μήτε κ' ἡ παραμικρὴ παραφωνία. Κ' ἡ γραμμὴ που ἀκολούθησε δὲν εἶταν καθόλου νατουραλιστική, πρᾶγμα που θὰ καταντοῦσε φοβερὰ καταθλιπτικὴ τὴν παράσταση.

Λογοτεχνικότητα ἢ μετάφραση τοῦ κ. Γ. Σεβαστίκογλου και ξεχωριστὰ καλαίσθητη ἢ μακέτα τοῦ κ. Γιάννη Στεφανέλλη.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ